

Crónicas de una loca

Ni locura,
ni enfermos mentales
hay personas
que para curarse
van de la mano
de algún matasanos
medicando las duras verdades...

La encontré con la mirada nublá
no atendía a mi interés
parecía de cristal,
la encontré sin ganitas de vivir
maldiciendo al destino que la dejó postrada
allí

Canta y no llores
y que cantando vas
alejando tus temores
canta y no llores
que cantando
duelen menos los dolores

La vi sentada
en un viejo rincón
de aquel patio solitario
de un manicomio
el duro viento de un invierno gris
mecía su pelo como las locas,
todo los días
se ponía el mismo vestido
que uno de sus hijos
le compró hace años

Mano derecha guardaba una rosa,
deshojada y fría como las rocas
pintaba cuadros,
siempre tuvo el mar
como referencia y motivaciones
tenía en sus ojos ese brillo gris
que te da una vida de un par de cojones

Cogió mi mano me miró de frente
e indirectamente me dijo al oído
sientate a mi lado,
cierra los ojos y siente
como indiferente
pasa el olvido

Geen waanzinnigheid,
noch geesteszieken
er zijn personen die zich
om te genezen
aan de hand gaan
van een of andere kwakzalver
die ze de harde waarheid voorschrijft...

Ik kwam haar tegen met vertroebelde blik
zij trok mijn interesse niet
ze leek wel van glas,
ik kwam haar tegen zonder levensvreugde
het lot vervloekend dat haar daar verslagen
achterliet

Zing en huil niet
want al zingende
houd je je angsten uit de buurt
zing en huil niet
want al zingende
doet je pijn minder pijn

Ik zag haar zitten
in een oude hoek
op die verlaten binnenplaats
van een gekkenhuis
de harde wind van een grijze winter
wiegde haar haren als gekken,
elke dag
trok ze dezelfde jurk aan
die een van haar kinderen
jaren geleden voor haar kocht

In de rechterhand hield ze een roos,
ontbladerd en koud als de rotsen
ze beschilderde doeken,
altijd had ze de zee
als referentie en motivatie
in haar ogen had ze die grijze glans
die je een kloteleven geeft

Ze pakte mijn hand, keek me recht aan
en indirect zei ze in mijn oor
kom naast me zitten,
doe je ogen dicht en voel
hoe onverschillig
de vergeetachtigheid voorbij gaat

La encontré
y me habló de soledad
no creía en el amor,
era la infelicidad
la encontré
y se reía sin querer
de los hombres que seguían la doctrina de
un querer

Ik kwam haar tegen
en ze sprak met me over eenzaamheid
ze geloofde niet in de liefde,
dat was ongelukkig zijn
ik kwam haar tegen
en ze lachte zonder het te willen
om de mannen die de doctrine van een liefde
volgden

A paso lento me llevaste amor
cogido de tu mano
hasta el dormitorio
con una vieja casa llena de muñecas
un libro viejo guardaba poemas
que alguien tituló:
Soy un triste abalorio'

Langzaam bracht je me, schat
aan jouw hand
tot in de slaapzaal
met een oud huis vol poppen
een oud boek bewaarde gedichten
waar iemand de titel aan gaf:
Ik ben een triest kralensnoer'

Su piel era arrugada
como una maceta
que el tiempo privó de que floreciera...

Haar huid was gerimpeld
als een bloempot
waarvan de tijd de bloei afgenomen heeft...

La encontré con la mirada nublá
no atendía a mi interés
parecía de cristal,
la encontré sin ganas de vivir
maldiciendo al destino que la dejó postrada
allí

Ik kwam haar tegen met vertroebelde blik
zij trok mijn interesse niet
ze leek wel van glas,
ik kwam haar tegen zonder levensvreugde
het lot vervloekend dat haar daar verslagen
achterliet

© Een vertaling van Taal leren met muziek !

<https://www.italiaans-spaans-leren.nl/>